

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 31

4. srpna 2013

Cena: 8 Kč

OHLEDNUTÍ ZA LETOŠNÍ BOHOSLUŽBOU NA KUNĚTICKÉ HOŘE

Každoročně se z blízkých náboženských obcí scházejí věřící naší církve na slavnostní bohoslužbu na hradě Kunětická hora. Prostředí hradu s bohatou husitskou tradicí, s kusem přírody na nádvoří obklopeném kamennými zdmi, v dohledu majestátních věží, to vše samo o sobě vyvolává slavnostní náladu, které je snadné podlehnout.

Letos bohoslužbu poprvé sloužil nově zvolený biskup královéhradecké diecéze Mgr. Pavel Pechanec. Další přítomní duchovní, včetně emeritního biskupa Štěpána Kláska, se podíleli na částech liturgie a čtení Písma. Bratr biskup kázání uvedl slovy Ježíše „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne,“ (Mk 8,27-38) a mimo jiné tu zaznělo: „Tato Kristova slova nám znějí jako nepřilíš lákavá reklama, co volá proti všemu přirozenému, co je v nás. Jak ale smíme poznávat, evangelium rozhodně není jakýmsi bezcenným zákonem, který nutí a bičuje člověka, aby odhodil vše lidské a navlékl si křídla andělů. Jsme však postaveni proti lidské pošetilosti, krátkodeché naivitě, co na první místo života vždy klade pomíjivost, dočasnou zářivost. Zapřít sám sebe, k tomu nám dává sílu Kristus.“

V něm přijímáme kříž a víme, kam jdeme. Nacházíme odvahu přiznat si, jak každým dnem ztrácíme cosi z nám vymezeného času. Nejsme bohové, nejsme tu věčně. Kdo chce jít za Kristem, může, kdo nechce, nemusí... To není žádná reklama ani hrozba plná plamenů pekelných. Jen vyjádření skutečnosti o prchavém čase, o nutné proměně, kterou zaznamenává každý. Kříž života, jak dobře víme, není lehký. Není to nikterak lákavé. Těžko se pro nošení kříže hledá vhodná reklama - tedy taková, aby ji i druzí chtěli přijmout. Jediné, co můžeme, sestry a bratři, je stále totéž. Trpělivě vzít každý sám svůj kříž na svá bedra - následovat Krista, jít za ním, i když je to v současnosti cesta bez velkého efektu a velkých zástupů. Na cestě za Kristem se nemusíme bát a ani stydět, ale smíme být vděční. Amen.“

Biskupova upřímná slova, zaměřená na problémy běžného života, spolu s prožitkem duchovní chvíle, přivedla účastníky k tichému zamyšlení nad vlastním životem. V letošním roce se bohoslužba konala 23. června a počasi nám přálo. A tak byl zážitek duše doprovázen i nenáročnou turistikou s výhledy do Polabské nížiny, na severu ohraničené horami.

Lenka Kroulíková a Věra Ilková

Pohled na hrad Kunětická hora

ANTISEMITISMUS VE STŘEDNÍ EVROPĚ

Zatímco sionismus – pro jedny ztělesnění výtoužených cílů a pro druhé zlo, které je třeba vymýtit – je produktem dvacátého století, je antisemitismus starší než dvě tisíciletí.

Aaron J. Klein, spolupracovník amerického časopisu *Time* z Tel Avivu, doplnil svůj článek z dubna letošního roku velmi výmluvnou statistikou. Podle čísel, jež by měla platit jako ověřená, žije v současné době v Maďarsku 110 000 Židů a za ním následuje řádový skok: v ČR jich je 14 500, v Rakousku 8000, v Rumunsku 6000 a v Polsku – překvapivě – pouhých 5000.

Spíše izolované protizidovské incidenty zaznamenávají občas různé evropské země, ale v Maďarsku se zdá být situace vážnější, tam se hovoří přímo o vzedmuté vlně antisemitského násilí. V několika uplynulých měsících byly opakovaně vandalizovány židovské hřbitovy, poškozeny památníky holokaustu, stěny synagogy byly pomalovány hákovými kříži. Čtrnáctého března našli profesori budapeštské univerzity E. Loranda na dveřích kabinetů hanlivé cedule: „Židi, univerzita patří nám, ne vám! S pozdravem maďarští studenti.“ Sociolog András Kovács k tomu dodává, že nejde jen o běžný průvodní společenský jev zhoršené ekonomické a sociální situace, ale že tento trend souvisí i s politickým nástupem radikální pravice, kdy vandalové vycítili, že není třeba obávat se postihu. V Maďarsku má ovšem antisemitismus velmi

hluboké kořeny a v tomto smyslu země smutně vyniká nad ostatními středoevropskými státy. Tak například ještě předtím, než se Maďarsko za druhé světové války přidalo k Hitlerovi, mělo zavedené kvóty, které omezovaly počet Židů v některých profesích. Z někdejší početné populace jich podle odhadu zahynulo v koncentracích 560 000. Za socialismu byly v podstatě zakázány veřejné náboženské projevy, ale jakmile v roce 1990 režim padl, začal antisemitismus zase vystrkovat růžky. V letech 1992 až 2006 zůstávala úroveň protizidovských nálad relativně stabilní. Asi 10 % obyvatel uvádělo, že nemají rádi Židy, dalších 15 % doznávalo mímou averzi a 60 % obyvatel nemělo žádnou antisemitskou orientaci. Po roce 2006 se ale začala maďarská ekonomika propadat a krajní pravice z toho těžila. Počet horlivých antisemitů vzrostl na 20 %, a naopak počet indiferentních se snížil na 50 %.

Náměstek ministra pro mezinárodní komunikaci Ferenc Kumin argumentuje tím, že vláda – vedená stranou pravého středu Fidesz – využívá všech prostředků pro boj proti rasismu. Díky nové ústavě, koncipované ještě za předsedy vlády Viktora Orbána, je nyní snazší trestně stíhat nenávislné verbální projevy a podle zákona je popírání holokaustu trestným činem.

Ale zákony jsou jedna věc a jejich prosazování a lhůty pro reakci veřejných orgánů jsou věc druhá. Za tím

ostatně nemusíme chodit až do Maďarska. Protizidovské nálady jsou tam tak zřejmé, že si mladá židovská inteligence čím dál tím častěji klade otázku: „Není na čase, abychom se poohlédli, kam odejít?“ Pro jistotu se vyhýbá konfrontacím. Na jarmulku si radši nasadí basebalovou čepici... Když čteme o takových věcech, s úlevou si říkáme: ještě že se něco takového neděje u nás. Faktem je, že u nás nebyly pogromy tak časté a naopak naše země sloužily nejednou jako útočiště pro utečence z Polska a jako azyl pro emigranty před Hitlerem ve třicátých letech. Ale nesmíme si namítat, že snad v naší populaci nejsou násilníci plní předsudků. Vybíjejí si agresi na fotbalových stadionech i jinde, ničí veřejná zařízení z touhy rozbít, občas vtrhnou i na židovský hřbitov... V zájmu spravedlivého srovnání totiž také nemůžeme zanedbat skutečnost, že jsou některé sociologické ukazatele v Maďarsku, například nezaměstnanost, ještě horší než u nás, a hlavně v zemi s prakticky stejným počtem obyvatel žije asi osminásobek Židů. Za srovnatelných okolností by se možná i u nás našlo dost vandalů, kteří by si vybíjeli frustraci na etniku, které se jim nelíbí.

A jakkoli je v poslední době jaksi všeobecně víc důvodů k nespokojenosti než naopak, je asi přece jenom dobře, že žijeme tady. Ne u našich jižních kolegů, o nichž zrovna byla řeč. A ještě dodám: Zaplať Pán Bůh. Ten náš společný. **Pavla Váňová**

In memoriam Vratislava Štěpánka

V neděli 21. července zemřel emeritní brněnský biskup Mgr. Vratislav Štěpánek. Po sametové revoluci v listopadu 1989 se stal prvním svobodně zvoleným patriarchou. Nejen tím se jeho patriarchát od 1. 6. 1991 do 28. 10. 1994 zapsal do dějin církve. Po více než dvacetiletém odstupu je zralý čas ohlédnout se, jak přechodný patriarcha ovlivnil citlivý úsek dějin Církve československé husitské, který pro zesnulého představoval vrchol služby v této církvi.

Štěpánkuv nástup v zimním semestru roku 1949 na Husovu fakultu a do Bohoslovecké koleje ČČS znamenal přihlášení se do služby v Církvi československé husitské, v níž setrval až do posledního vydechnutí.

Spolužák stejného fakultního ročníku Vratislava jsem znal od vstupu do koleje. Byli jsme si blízcí jmenovitě tím, že oba jsme se narodili na Slovensku, odkud po rozbití Československé republiky naše rodiny musely přesídlit do Čech. Opět jsme se sblížili v době Štěpánkova patriarchátu, kdy jsem byl děkanem naší fakulty a členem Ústřední rady ČČSH. V tomto nekrologu píš o tom, u čeho jsem byl a jak události a osoby vidím.

Vratislavovy morální postoje, bohoslovecké názory a praktické jednání byly během jeho života a přirozeného vývoje konsistentní. Na fakultu přišel jako gymnasiální premiant a aktivní člen Jednoty mládeže ČČS. Obě pozice jej motivovaly k pracovitosti a odpovědnosti, avšak neupadal do extrémní horlivosti nebo skrupulóznosti. Právem o sobě říkal, že je pragmatik. Řecký výraz „to pragma“ znamená v češtině věc. On byl skutečně věčný. Nezaznamenal jsem, že by trpěl vztahovačností. Měl společenský takt, jazykovou vybavenost, zdravé sebevědomí, dostatek zkušeností a známostí z náboženského, společenského i politického života. Patřil k osobnostem, o nichž se po léta uvažovalo, že by mohly právem kandidovat na patriaršá úřad. S přirozeností byl v roce 1991 zvolen patriarchou na tři léta, jak si to sám, tehdy jako brněnský biskup, vymínil. Svůj patriarchát chápal jako přechodnou funkci, již je možno vykonávat i při úřadě biskupa. Odmítal návrhy, aby pro brněnskou diecézi ustanovil generálního vikáře. Motivem, myslím, byla jeho striktní odpovědnost vůči brněnské diecézi, jež ho zvolila do čela, a láska k lidem a kraji. Typické pro něho bylo, že patriaršá instalaci přeložil z Prahy do Brna. Historicky viděno, volbou Vratislava Štěpánka patriarchou se ukončilo nepřilíš šťastné dvojí správcování církve. Po svém zvolení byl vystaven různým přáním, kritikám i tlakům. Snášel je s tichou bolestí, avšak mužně, a viděl je realisticky. Dodržoval zvyky, pravidla, zákony bez ohledu na osoby. Snažil se být spravedlivý, což v jeho postavení ve vypjaté porevoluční době nebylo snadné. Ač přechodný patriarcha, začal perspektivně řešit novou situaci církve.

Pokračování na straně 4

Duchovní statky jsou spolehlivější

Příběh, jež zmíním, se mohl odehrát podle mnohých čtenářů jedině v „zemi neomezených možností“. Švýcarský dobrodruh Johann August Sutter (1803–1880) se počátkem předminulého století vystěhoval ze své vlasti do Kalifornie. Využitím příznivých okolností a obratnosti tam získal obrovské pozemky a jako pěstitel a chovatel dobytka veliké jmění. Byl velice zámožný a zdálo se, že mu nic nechybí.

Jednoho dne našli v řece blízko jeho domu zlato, a tím se rozjel osudný koloběh událostí. V nastalé zlaté horečce obsadily tisíce hledačů zlata jeho pozemky a zpusťily je. Tito lidé drancovali a zabíjeli, takže nešťastnému Sutterovi nezbylo než uprchnout. Šel k soudu a snažil se domoci svého práva. Nikdo mu ale nepomohl. Jako žadatel, už úplně bez peněžních prostředků, zemřel na schodech Bílého domu ve Washingtonu. Dnes se na jeho pozemcích rozprostírá známé město San Francisco.

Tato stará otrěsná zpráva nás nutí k zamyšlení. Ano: stejně jako kdykoliv, také dnes záleží na tom, na jakém základě člověk staví. Hmotné statky jsou každopádně nespolehlivé.

Jak jste na tom s penězi?

Máte něco na knížce nebo jste v „mínusu“ a sotva vyjdete? Zdá se, že finanční obtíže má občas každý z nás. Začátkem roku potřebujete nové lyžařské vybavení, na jaře kabát, pak má někdo jubileum a už se blíží dovolená. Po prázdninách s autem na generálku, manželka se rozhodne vymalovat, zaplatíte uhlí či doplatek za plyn a Vánoce jsou přede dveřmi. Ale jděte, namítnete, to dnes není problém, vždyť si můžete vzít půjčku! Ano, existuje systém úvěrů, hypoték a nejrůznějších půjček, že nikdo nemusí v naléhavém případě zůstat bez peněz. Ale co s úroky, namítnete. Nerad bych splácel několik let nebo dokonce až do smrti.

Jó, kdybychom i dnes měli biblický dlužní zákon, to by byla jiná! Představte si, že v Izraeli platil kdysi Hospodinův zákon, podle kterého se každý sedmý rok slavilo „léto promíjení dluhu“. Ten rok každý věřitel prominul svému dlužníku všechno, co mu byl až dosud dlužen. A pro případ, že by někdo chytračil, měl tento zákon dovětek: „Dej si pozor, aby v tvém srdci nevyvstala ničemná myšlenka, že se blíží sedmý rok, rok promíjení dluhů, že ty budeš na svého potřebného nevládný a nedáš mu nic. On by kvůli tobě volal k Hospodinu a na tobě by byl hřích.“

Zajímavé, vidíte? Ale mnohem zajímavější je, že vyvolený národ tento zákon skutečně dodržoval. A jaký význam má dnes? Ponechme úvahy o zkrachovalých bankách... I v dnešní době bychom měli dodržovat zákon lásky: „Dávej štědrě a nebud' skoupý, když máš něco dát...“ Nezáleží na tom, jestli máme nadbytek nebo se nám nedostává. Láska k bližním není otázkou peněz či majetku, ale vnitřní proměny srdce. Učme se dávat nezištně a na vlastní dluhy nezapomínat.

Z knihy E. Kukuczky
Být dobrými hosty na této zemi

Z kazatelského plánu

XI. neděle po svatém Duchu

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství bud', Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!
ŽALM 33,20–22

První čtení: Kazatel 1,2.12–14; 2,18–23

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Za dar posvěcující milosti, abychom jako dědicové Kristovi v Duchu a v pravdě Boha uctivali, modleme se k Hospodinu.
3. Aby naše lidsky nedokonalá modlitba byla přesto nebeskému Otci milá a vlídně jím přijatá, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ty jsi natolik dobrý, že se smíme k tobě utíkat, i když si pro naše hříchy zasluhujeme spíše trest než milost. Prosíme tě, odpusť nám vše, z čeho nás obviňuje svědomí, a veď nás k nápravě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 3,1–11

Evangelium: Lukáš 12,13–21

Verše k obětování: Exodus 24,4–5

Verše k požehnání: Žalm 49,6–7.16

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, ať tvá milost, kterou jsme ve svátosti večere Páně přijali, je nám povzbuzením pro duši i tělo, abychom uzdraveni na duši i na těle chválili a oslavovali jméno Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 24, 25, 57, 77, 81, 84

HLEDEJTE PŘEDEVŠÍM KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ

MT 6,24-33

Tato perikopa nám staví před oči dva pány: Boha a majetek. Je majetek něco zlého? Něco, co Bůh nestvořil, něco, co je proti Bohu? Jistě, že ne. Bůh majetek dokonce chrání dvěma svými příkázáními: 8. Nepokradeš a 10. Nebudeš dychtit po ničem, co patří tvému bližnímu.

Proč tedy Ježíš staví majetek do protikladu k Bohu? V protikladu k Bohu je majetek jen tehdy, když nám vládně, když pod jeho vlivem zapomínáme na Pána Boha a na bližního.

Apoštol Pavel píše Timoteovi (1 Tm 6,17-19): „Těm, kteří jsou bohatí v tomto věku, přikazuji, ať nejsou pyšní a nedoufají v nejisté bohatství, nýbrž v Boha, který nás štědrě opatruje vším, co potřebujeme; napomínej je, ať konají dobro a jsou bohatí v dobrých skutcích, štedří, dobročinní, a tak ať si strádají dobrý základ pro budoucnost, aby obdrželi pravý život.“

Pán Ježíš vybízí bohaté v knize Zjevení (Zj 3, 17-19): „Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. Já kárám

a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání.“

Mýlil by se ten, kdo by v následujících slovech perikopy viděl návod na bezstarostný a zahálčivý život: „Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?“ Jde jen o to, aby nám bezmyšlenkovitě plahočení za běžnými věcmi nezacílalo výhled na Boha a jeho království.

Avšak „Kdo nechce pracovat, ať nejí!“ To nám připomínají slova Písma (2 Te 3,10). Rozumějte dobře: KDO NECHCE. Něco jiného by bylo, kdo nemůže pracovat. Těm je nutno poskytovat samozřejmě pomoc. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Co je tedy na prvním místě? Peníze jsou prý vždycky až na prvním místě. Tento výrok, který nemohl být myšlen vážně, však ovlivnil mnoho lidí po sametové revoluci. Náhle nastala svoboda mnohé zaskočila. Vrhli se na podnikání, což je chvályhodné, ale nehledali především království Boží a spokojili se s výší svého konta. Nejsou bohatí v dobrých skutcích. Před Bohem jsou ubožáci, bédní a nuzní. Morální rozměr z eko-

nomického myšlení zcela vymizel. V takovém systému je individuální morálka zcela irelevantní, protože cosi, čemu se mysticky začalo říkat neviditelná ruka trhu, prý transformuje i soukromé neštěstí (jako třeba chamtivost) v obecné blaho. Až v poslední době si ekonomové začínají uvědomovat důležitost morálky, prostředí důvěry, úrovně soudnictví, podnikatelské etiky a jejího vlivu na hospodářský růst. My však bez ohledu na ekonomický růst hledejme především jeho království a spravedlnost a všechno ostatní nám bude přidáno. Jeho království, nebe, věčný život, náš cíl, to jsou obdobné výrazy. Jeho království zde na zemi začíná a v Bohu své naplnění má. Všechna pozemská království pominou, jejich pozemská moc je omezená.

Německá Třetí říše byla propagována jako tisíciletá, ale skončila po 12 letech v troskách. Komunistická říše u nás skončila po 41 letech. Nebe je naproti tomu věčným královstvím, které nebude mít konce. Je to vytožená nebeská vlast, ve které bude beze zbytku uznáváno Boží panování v jeho plné dokonalosti. Ti, kteří patří Kristu, s ním budou panovat od věků na věky.

Petr Hladík

Co sháníme?

Co se dá v nich sehnat?

Nejkvalitnější látka k zamyšlení

nad pravou milostí svobodou odpuštěním které nám nabízí Bůh v širokém výběru z nekonečných zásob své lásky.

Najednou máme bližní a jsme bližními.

Co bychom ještě chtěli vlastnit?

*Ze sbírky Aloise Volkmana
Ptám se svých slov*

Nad Písmem

ON JE NAŠE POMOC

Ježíš Kristus je požádán o službu, o kterou byli obvykle žádáni učitelé zákona - aby znalost zákona aplikovali na praktické otázky dotýkající se života. Ježíš ale odmítá být soudcem a rozhodčím tam, kde je lidské srdce zaslepeno touhou po majetku. Vidí v tom pokus, aby byl využit k dosažení majetnických cílů. Distancuje se od této pře a vypráví následující podobenství, aby ukázal, že smysl života není v tom, že člověk něco má. Jen ty hodnoty jsou hodny našeho úsilí, které nám nemůže vzít smrt. Z tohoto pohledu pak před Bohem nemáme to, co držíme křečovitě ve svých dlaních, ale to, co jsme z nich druhým dali.

V Palestině bylo obvyklé, že se bohatství považovalo za projev Božího požehnání. Nabytí statků však u žádného zbohatlého člověka nevyvolalo vděčnost. Pod dojmem nezávislosti na lidech oprostil se i od závislosti na Bohu. Najednou Boha k dalšímu rozhodování nepotřeboval. „Začal být dobré mysli,“ jako by zapomněl, že „každý dobrý dar a každé obdarování je shůry“ (Jk 1,17), ač právě zemědělec má všechny předpoklady k tomu, aby

si víc než kdokoliv jiný uvědomoval, že nezáleží jen na jeho práci.

Zbohatlý člověk neměl již zač prosit ani děkovat. Zdálo se mu, že je zabezpečen. V časnosti a pomíjitelnosti se domníval, že získal bezpečí a věčnost. Ve své hojnosti zapomněl, že „zde nemáme trvalý domov“ (Ž 13,14). Co prospěje člověku, který by získal celý svět a přitom ztratil svou duši?

Ztratí-li člověk Boha, obvykle na jeho místo postaví modlu. Pošetilý statkář v nenadálém přílivu bohatství tam postavil sebe. Když uvažuje, co bude dělat se svým majetkem, vidí jen sebe samého, jak bude veselé mysli, jak bude jíst a pít, jak se na mnoho let osvobodil od závis-

losti a nejistoty. Se vzrůstem jeho blahobytu nevzrostla jeho duchovní úroveň - zámožnost se mu nestala prostředkem, ale cílem. Myslí jen na sebe a jistotu svého života váže na mrtvé hmotné statky... Jde o zvrácenou orientaci celého života. Bůh ho vidí jako blázna (Za 14,1) - jako toho, kdo v praxi popírá pravý smysl života. Ježíš nevyčítá bohatému, že je bohatý, ale to, že chce být bohatý jen pro sebe, a ne pro druhé. V hodině, kdy je oddělen od svého vlastnictví, ukazuje se zoufalá prázdnota jeho života. Dělal vše pro to, aby se zabezpečil, ale ve chvíli smrti neměl nic. Byl možná bohatý před lidmi, ale chudý před Bohem.

Václav Böhm

*Prosíme tě, Pane,
abychom se nestali blázny,
kteří se nechali omámit majetkem a prací
a všemu dávali přednost před tebou tak dlouho,
že jim nezbyl čas na tebe.
Abychom si shromažďovali poklady,
které nerezaví a které nikdo neukradne,
a až jednou půjdeme před tvou tvář,
aby se nemuselo mluvit jen o naší práci,
ale aby všichni viděli, že jsme žili pro naději,
která není z tohoto světa. Amen.*

TŘI DNY V RUMUNSKU ANEB NAŠE POMOC RUMUNSKÝM DĚTEM

Dej a bude ti dáno, praví Bible. Pomáhat je povinnost každého z nás - pomáhat chudým, starým a nemocným. Pomáhat dětem je ušlechtilé, neboť děti jsou naše budoucnost.

Dvakrát ročně jezdím do Rumunska s materiální pomocí našim nejmenším. Během tří dnů navštívíme více než šest set dětí. Touto aktivitou jsem zaměstnán celý rok; začíná to sbíráním oblečení, hraček, školních brašen a také věci potřebných pro výchovu dětí. Připravujeme barevné balíčky (krabice na boty) obsahující dva sešity, tužky, barvy, čokoládu, zubní pastu a kartáček. Dále sestavujeme balíky ve velikosti krabice od banánů, určené sirotkům. Stejně jako v minulém případě je jedna taková krabice určena jednomu dítěti a jsou v ní uloženy potraviny na dobu tří měsíců.

Vyjíždíme pokaždé ve středu a vracíme se v neděli. Dvě noci bydlíme v autobusu, dvě noci v hotelu. V den odjezdu ráno v šest hodin už musím být před naším skladištěm, abych zajistil parkovací místo pro autobus a vlečku.

V osm hodin, když máme štěstí, přijdou vojáci a dobrovolníci, kteří mi pomáhají při nakládání do auto-

busu. Odjezd z Vídně je o osmnácté hodině, někdy však musíme čekat na opozdilce. Jedeme přes Maďarsko, čeká nás přibližně osmnáctihodinová jízda. Po cestě v autobusu vařím svým spolupracovníkům kávu, čaj či kakao podle jejich přání, přičemž před půlnocí většina usíná. Přibližně ve dvě ráno projíždíme rumunské hranice; od té doby, co je Rumunsko v Unii, celní odbavení je krátké - rakouským společenstvím pouze zkontrolují pasy, všichni ostatní musí pasy odevzdat a čekat, až je zase dostanou i s příslušnými razítky. Ještě něco je důležité: posunout si ručičky na hodinách o hodinu dopředu, na východoevropský čas.

Ve čtvrtek ráno obvykle snídáme cestou na jedné louce za městečkem Ciuj. V Sighisoaře - městě hraběte Dráculy - máme čas na prohlídku; po dalších dvou hodinách jízdy je čas na další piknik pod širým nebem.

Ve městě Csiksareda - Miercuresa Ciuc musíme vyložit počítače, monitory a technická zařízení pro technickou školu. Následuje ubytování v hotelu, ve kterém strávíme dvě noci, a vyjíždíme do školy v Sinmartin. Tam nám dají chutnou večeři, po které nám všichni pomáhají s balením sladkostí pro oněch

šest set dětí. Vracíme se do hotelu a máme volno.

V pátek ráno odjíždíme do základní školy v Csik Somlyo a poté do Sinmartin. Naši společenstevníci se rozdělí na dvě skupiny: jedna přivítá a pohostí rodiče, kteří vychovávají vedle svých dětí také sirotky, a druhá skupina připravuje potravinové krabice, které se budou rozdávat sirotkům. Po pohoštění je čas na rozdávání krabic dětem, zatímco jejich náhradní rodiče dostanou hygienické potřeby. Poté je možnost navštívit některou z rodin.

Naším dalším cílem je škola Erdő Aija, kde předvádíme připravený program s dětmi a rozdáváme dárky - barevné balíčky. I zde je v pět hodin večeře. Vyprazdňujeme vlečku, abychom ji nemuseli zbytečně vléct zítra s sebou, a všechno obsah nakládáme do autobusu. Večer se vracíme do hotelu, a tím končí páteční program, pro dnešek máme volno.

Sobota je náš poslední den v Rumunsku. V sedm ráno máme snídani, odhlásíme se a odevzdáme klíče od pokojů a odjíždíme do Olteni - školy pro postižené děti. Škola je umístěna v letním zámku, který je současně i domovem pro sto dvacet dětí. Věnují se zde zemědělství -

pestují zeleninu a dobytek. V rytířském sále nás pokaždé obdivuhodně pohostí. Děti nám předvádějí svoje hry a zpěv, my si s nimi zahrajeme volejbal. Už se těší na rozdělení dáreků. Čas nám rychle utíká. Nastává šestnáct hodin, kdy se musíme vrátit na večeři do Sinmartin.

Po večeři a vyúčtování se vracíme zpátky do Vídně. V neděli dopoledne přijíždíme opět domů - unavení, ale šťastní.

Jiří Vohryzka
farář

Církev československé husitské
ve Vídni

Z DOPISŮ NAŠICH ČTENÁŘŮ

Za svobodu křesťanství v muslimských zemích

Lidé často odsuzují příliv muslimů do Evropy, řekl bych právem, neboť existují arabské země, kde je křesťanství potlačováno a krutě trestáno. Nelíbí se mi tenhle fenomén, jenž potlačuje náboženskou svobodu. Jsem toho názoru, že by měla všude panovat svoboda vyznání - v Evropě i v celém světě. Právo šaría je dle mého názoru nepokrokové až zastaralé. Navíc potlačuje lidskou individualitu. Zákony v muslimských zemích by měly být reformovány. Nesmí existovat zlovláda a diktatura jednoho náboženství. Jsem pro to, aby se i zde volně dýchalo.

Za svých studijních let jsem se musel na koleji nastěhovat k Palestinci, jenž byl muslimského vyznání. Nesměl jsem mu šlápnout - ani v přezůvkách - na koberec. Samozřejmě

jsme spolu hovořili, jenže se mu nelíbilo moje vyznání. A tak mi sdělil, že bych se měl odstěhovat někam jinam - čímž jsem byl skutečně multikulturně obohacen. Naštěstí jsem se dostal po urputných jednáních na českou kolej.

A proto se ptám: Jak mohou být někteří lidé takhle zaujati?

Prarodiče mě učili, že všichni máme společného Boha. Bohužel to neplatí u fanatických individuí.

Rovněž mně bylo v diskusích vyčítáno, že je to moje chyba a můj problém. Taková byla tehdy solidarita - dost drsná zkušenost, kterou bych nikomu nepřál. Nadále však ve svém životě prosazuji náboženskou svobodu všude ve světě, a to bez předsudků a nenávisti.

Václav Kovalčík

NAŠE RECENZE

PŘÍSPĚVEK K VÝROČÍ ÚTOKU NA HIROŠIMU

Boha nazýváme živým proto, že je Pán a Stvořitel, který si povolával proroky a apoštoly a který svobodně a svrchovaně vstupuje do života člověka, zastavuje ho na jeho dosavadní cestě a obrací jiným směrem.
(Základy víry, čl. 107)

Gordon W. Prange: Boží samuraj
(Vydáno v Našem vojsku v r. 1995)

G. W. Prange, profesor historie na univerzitě v Marylandu, USA sestavil pozoruhodný příběh svého přítele Micuo Fučidy. Ukázal, že ve velkých konfliktech, jako je II. sv. válka, mnoho schopných velitelů v poli přispívá účtyhodnou měrou věci svého národa. Micuo Fučida dosáhl až na hranice slávy či proslulosti - v závislosti na úhlu pohledu: jako pilot, jenž vedl útok na Pearl Harbor, kdy velel bojovým letadlům, vedl osobně řadu leteckých útoků nebo je připravoval. Byl zraněn v bitvě a když se zotavil, zúčastnil se operací jako štábní důstojník. Byl rovněž přítomen na palubě amerického křižníku Missouri, když Japonsko stvrdilo kapitulaci do rukou admirála MacArthura.

Postupem krutých bojů Japonsko ztrácelo počáteční bojovou převahu, takže vidíme názvy kapitoly „*Bůh trestá císařské námořnictvo*“, „*Bůh není s námi*“ ale také „*Zabíjet, zabíjet, zabíjet*“. V této kapitole je probírána otázka vzniku myšlenky sebevražedných leteckých útoků zvaných OKA (třešňový květ), kterým později velel kapitán Okamura, Fučidův dlouholetý přítel. Bomba OKA byla malý raketový kluzák se štíhlými křídly a kabinou, připevněný pod armádní bombardéry. Pilot bomby cestoval společně s osádkou až do cílové oblasti, potom sestoupil dolů do trupu bomby. V určeném čase bombardér letounek vy-

pustil. Jeho pilot jej řídil vstříc vlastní smrti. Nám se zdá nepochopitelné, že někdo byl ochoten dobrovolně vsednout do této sebevražedné zbraně. Japonští piloti však denně nasazovali životy za vlast a císaře, a byli tak vychováni.

Zdá se, že v posledních měsících roku 1944 si sama příroda vybrala, na čí straně bude stát. 7. prosince se jižní pobřeží středního Japonska zachvělo vlnou zemětřesení, které vážně poškodilo infrastrukturu. Fučida sloužil v té době v Hirošimě. Dvanáct hodin před shobením atomové bomby byl z Hirošimy odvelen do Tokia. Tím si zachránil život jako už vícekrát během války a začal v tom vidět zásah vyšší moci.

Hirošima byla úplně zničena mohutnou novou bombou, všichni jsou mrtvi - sdělil hlas v telefonu. To město kypící životem, které předešlého dne odpoledne opustil, bylo úplně zničeno? Byl v šoku. To musí být atomová bomba, uvědomil si.

Když srovnaly Hirošimu se zemí, daly Spojené státy Japonsku příležitost důstojně přijmout porážku. Převzaly také odpovědnost za urychlené ukončení války. Válka skončila, ale skončila opravdu?

Japonci také pracovali na vývoji atomové bomby a neváhali by ji použít, aby zvítězili. Neměli však dostatečný vědecký a průmyslový potenciál...

Fučida sám necítil žádnou nenávist nebo odpor. Ani později neměl pochopení pro ty, kteří chtěli svalit vinu na USA. Taková byla válka, vysvětloval prostě. Kdyby mělo Japonsko atomovou bombu, shodilo by ji na USA. Ve prospěch své vlasti by sám byl ochoten zasadit takový ničivý úder. Japonské velení nejprve nevěřilo, že se jednalo o atomovou bombu, americké zprávy považovalo za

válečnou propagandu. Porážka byla pro japonské velitele naprosto nepředstavitelná. Někteří spáchali sebevraždu, mimo jiné i Okamura. Císař však prohlásil: *Až doposud byly vždy plány velení armády chybné a nepřihodné. Nepřeji si vidět lid nadále trpět. Také netoužím po dalším ničení kultury ani po jakémkoli dalším neštěstí pro národy světa. V této chvíli se musíme podřídit nevyhnutelnému. Nemám to srdce odzbrojit oddané vojáky a učinit z nich válečné zločince. Není ovšem pomoci, pro blaho země.*

Existoval však i pokus o převrat, prohlásit projev císaře za podvrh, zmocnit se velení a pokračovat ve válce, který byl naštěstí včas odhalen a byly přijaty podmínky Postupimské dohody.

Fučida a všichni vojáci byli demobilizováni, přišli o práci, okupační správa jim zakázala pracovat ve státní správě, ve školství, rozhlase atd. Z mnohých byli bezdomovci. Fučida si půjčil od příbuzných peníze, koupil půdu a těžce, ale pilně pracoval jako zemědělec. Ve dne dřel, v noci studoval zemědělské příručky a postupně vybudoval skromné živobytí pro sebe, svou ženu a dvě děti.

Tak jako v Německu byli i v Japonsku souzeni vedoucí představitelé armády, že dopustili či organizovali kruté jednání členů armády v okupovaných územích a za kruté zacházení se zajatci. Fučida býval po několik let předvoláván k soudu jako svědek. Vůbec nechápal laskavost a slitování s nepřítelem. Snažil se dokazovat, že krutého jednání se právem dopouštějí všechny armády. Těšil se, že až se vrátí japonští zajatci ze Spojených států a budou vypravovat, jak kruté s nimi bylo zacházeno, vmete to do tváře soudci. Když se ale vrátil přítel Kanegasaki z amerického zajatecké-

ho tábora, vypravoval příběh o dívce Margaret Covellové, která v táboře pracovala. Přestože jí Japonci zabili oba rodiče - misionáře, k japonským zajatcům se chovala laskavě. Svou odpovědností a péčí na ně zapůsobila a měli ji upřímně rádi...

Fučida byl ohromený. Přijel s nenávistí v srdci a našel dobrotu, jakou byl sotva schopen pochopit. Japonci považovali pomstu za krásný morální čin. Zajaty muž čekající na smrt nikdy svým přemožitelům neodpustil. Modlil se, aby se sedmkrát narodil a v každém dalším životě jim odplatil. A jeho synové a dcery žili proto, aby jej pomstili. Mnozí Fučidovi spoluobčané by se na Margaret Covellovou dívali jako na slabou a málo si vážící svých rodičů, přinejmenším slabomyslnou.

Fučidu příběh Margaret vyléčil ze zášti a také perfektně zapadal do jeho myšlenek o celosvětovém míru. Odkud ta veliká láska přichází, která může odpustit nepřítelům i nejkřutější činy? Ještě další pozoruhodné činy přivedly nakonec Fučidu k Novému zákonu. Četl Lukášovo evangelium. Scéna na Kalvárii pronikla hluboko do jeho duše. Pochopil, že rodiče Margaret se před popravou modlili v duchu těchto slov: „*Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.*“ Fučidovy oči se zalily slzami - právě došel na konec své dlouhé, předlouhé pouti. Jak tam

Ježíš visel na kříži, modlil se nejen za své pronásledovatele, ale za celé lidstvo. To znamená, že se modlil a zemřel i za Fučidu, japonského muže, žijícího ve dvacátém století. O svém studiu Bible s nikým nehovořil, bál se otevřeně se přihlásit ke křesťanství. Jeho přátelé šintoisté by řekli, že zradil víru svých otců, že přijal víru nepřátel a okupační moci.

V závěru výtisku Nového zákona byl

kontakt na vydavatele a Fučida na něj napsal. Po dlouhé době přišlo pozvání od kazatele Timothy Pietsche do Ósaky. Tam se s ním a s jeho kolegy sešel: „*Krista jako svého Spasitele jsem již přijal, v té chvíli jsem litoval svých hříchů, vyznal jsem mu je. Dnes jsem tady, abych se dověděl, jak se stát křesťanem.*“ Kazatel sklonil hlavu a žádal v modlitbě o pozhnání pro nově obráceného na víru. „*Musíte udělat tři věci: Denně číst Písmo - Musíte se denně modlit k Bohu - Musíte vydat svědectví.*“ „*To bude velmi těžké.*“ vyjádřil se Fučida k třetí věci. Později však při kazatelově řeči Fučida pocítil, jak je zbabělé vyznávat tajně víru, a prohlásil, že je připraven svědectví vydat. Vzali jej tedy k řece Jodogawa, kde začali kázat z vozu s reproduktory a přitom rozdávali Janovo evangelium. Lidé se na chvíli zastavili, poslouchali, ale po chvíli se vydali za svými povinnostmi. Asi po hodině deprimující odezvy kazatel vyzval Fučidu. Fučida necítil žádné obavy, vzal mikrofon a začal mluvit. *Jsem Micuo Fučida: bývalý kapitán námořního letectva, který velel 8. prosince 1941 leteckým silám útočícím na Pearl Harbor. Ale dnes je ze mne křesťan. Chci vám povědět, jak jsem se jim stal. Všichni Japonci si přeji mír, jsem si jist. Nikdo nechce znovu válku neméně než já, který jsem se války zúčastnil čtyři roky jako námořní důstojník. Znam brutality a krutost války lépe než mnoho jiných lidí. Ted' chci pracovat ve prospěch míru...* Lidé se začali zastavovat, v jejich očích bylo vidět hluboký zájem. Tak začal příběh Fučidy - křesťana.

O jeho dalších osudech jako kazatele, když působil v Japonsku a v USA, se dočtete v knize Boží samuraj.

Petr Hladík

ZPRÁVY

Foto: Jarmila Kalousová

Smutná zpráva

V neděli 21. července zemřel ve věku 83 let bratr emeritní patriarcha a biskup Mgr. Vratislav Štěpánek. Bratr farář sloužil od roku 1953 v náboženských obcích Brno-Botanická, Bučovice, Brno-Královo Pole, Náměstí n. O. a Brno II-Staré Brno. V roce 1989 byl správcem diecéze, v letech 1989 až 1999 brněnským biskupem. V roce 1991 byl zvolen patriarchou na tříleté funkční období. Po ukončení biskupské služby sloužil dál jako farář v Brně-Židenicích, jako duchovní při diecézní radě a brněnském vikariátu. Rozloučení a poděkování Pánu za celoživotní službu proběhlo 26. července v Chrámě Spasitele v Brně-Židenicích. **red**

Výstava v Novém Boru

Upozorňujeme na vernisáž výstavy Rudolfa Schiffnera **Okamžiky - Poznání, Moje vyznání** 10. srpna v 10 hodin. Výstava v Galerii Pod zvonem – kostel svatého Ducha v Novém Boru – potrvá do 20. září. **red**

Víkend s Via Facti

Zveme na víkendovou akci sdružení mládeže Via Facti s dobytím Sněžky 9. – 11. srpna. Spí se na trutnovské faře, s sebou je třeba spacák a oblečení na túru. Přihlášky zasílat na e-mail: Ondrej.Bezdek@seznam.cz. Více informací na tel.: 605 516 205. Program bude následný:
* 9. srpna 14 h – příjezd do Trutnova a ubyto-

V náboženské obci v Žamberku se pořádá něco děje. Nezůstáváme jen u nedělních bohoslužeb. I letos jsme kromě koncertů, biblických hodin a přednášek tradičně na farní zahradě uvítali prázdniny opékáním špekáčků. Mezi třiceti pěti účastníky byly zastoupeny všechny generace. Od roční Sofie přes předškoláky, školáky, dvacátníky, třicátníky až po babičky a jednu prababičku. Zazněla i country hudba. Při bohoslužbě k uctění památky M. J. Husa jsme přijímali dalšího člena do církve. **Hospodine, děkujeme za všechno přiznávání a prosíme, žehnej naší další práci.** E. K.

vání na zdejší faře, prohlídka sboru a Trutnova
18 h – večerní modlitby v duchu Taizé/ křesťanská meditace
19 h – opékání buřtů, volný program
* 10. srpna
9 h – přesun do Pece pod Sněžkou
9.30 h – výstup na Sněžku, po návratu večere a volný program
* 11. srpna
10.15 h – bohoslužba
11.30 h – odjezd

Kristýna Mlýnková

Koncerty u sv. Mikuláše

• 5. 8. - 20 hodin
Mozart
Praga Sinfonieta Orchestra & Vox Praque Chorus & Soloists
Dirigent: M. Němcová
• 6. 8. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenicka – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
• 7. 8. - 17 hodin
Bach, Franck, Bizet, Dvořák
B. Rabas – varhany,
I. Slavíková – mezzosoprán
• 7. 8. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle
• 8. 8. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Šťastný – varhany, cembalo,
V. Vlha – hoboj
• 9. 8. - 17 hodin
Bach, Telemann, Händel, Franck
M. Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka
• 9. 8. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 10. 8. - 17 hodin
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková – varhany,
V. Líková – soprán
• 10. 8. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 11. 8. - 17 hodin
Mozart, Beethoven, Bizet, Haydn
Pražské dechové kvinteto
J. Machat – flétna,
J. Likin – hoboj,
• 11. 8. - 20 hodin
Dvořák, Ravel, Charpentier,
Vivaldi
New Prague Radio Symphony
Collegium
M. Zvolánek – trubka

In memoriam...

Pokračování ze str. 1

Po krátké revoluční euforii ovládla obzor společnosti postmoderní sekularizace s kácením tradic a autorit. Do citlivých personálních otázek přestal zasahovat stát. Církev musela hledat teologicky odpovídající nástroje svobodného výběru kandidátů, zejména na episkopální funkce. Kardinální otázkou se stalo potvrzení totožnosti v nové duchovní, společenské a politické situaci. Církev v hledání cesty nebyla sama: evangelíci i katolíci měli zažité tradice, eventuálně kodex církevního práva a Vatikán jako záchranné brzdy. Dějinná zásluha patriarchy Štěpánka záleží v tom, že v orientaci církve držel střed a hájil kontinuitu a totožnost ČČSH. Potvrdila se konsistence jeho osoby a jednání. Chci upozornit na společenský kontext Štěpánkova patriarchátu. Tehdy církev dosáhla pokroku v otázce politického a hospodářského uspořádání se státem. Jednání ale nedozrála k rozhodnutí vzhledem k politické situaci, jež skončila rozchodem ČSFR. Nicméně činitelům ČČSH se dostalo politického uznání. Nebylo to jen společenskou dovedností a věcnou argumentací. Patriarcha Vratislav Štěpánek s církví usiloval o mravní odpovědnost, spravedlivé jednání a o pokoru ducha. Nyní vše spravedlivě posoudí Pán. Loučíme se s poděkováním Hospodinu za život patriarchy pokorného ducha Vratislava Štěpánka. *At' věčné světlo mu v Boží říši plane. Věčná mu paměť!*

Zdeněk Kučera

Z EKUMENY

POLOVINA AMERIČANŮ JE ZNEPOKOJENA ÚPADKEM NÁBOŽENSTVÍ

Podle průzkumu Pew Research Center se přibližně polovina všech Američanů domnívá, že úpadek náboženské víry je pro zemi špatný, avšak téměř 40 % si myslí, že na tom nezáleží. Pew Research Center zjistil, že 48 % respondentů považuje za nešťastné, že „vzrůstá počet nevěřících lidí“. Ale 39 % uvedlo, že pokles počtu věřících nemá na společnost vliv, zatímco 11 % uvedlo, že tento vývoj vítá. Mezi respondenty většina bělochů (56 %), kteří se cítí být katolíky, uvedla, že úpadek náboženství je špatný, a pouze 5 % si myslí, že je to dobré, zatímco 38 % uvedlo, že na tom nezáleží. Mezi katolíky hispánského původu je počet těch, kdo tuto tendenci vítají (11 %), i těch, kterým je lhostejná (48 %), v obou případech vyšší, zatímco jen 36 % se domnívá, že úpadek náboženství představuje problém pro společnost.

SOUD V KALIFORNII: JÓGA VE ŠKOLÁCH NENÍ NÁBOŽENSKOU VÝUKOU

Server Res Claritatis informoval o několika rodičích ze San Diega, kteří se žalobou domáhali, aby školní obvod Encinitas ukončil výuku jógy, protože se domnívali, že tato starobylá indická cvičební technika má náboženský podtext. A nyní je znám rozsudek: Soudce rozhodl, že školní obvod nevyučuje náboženství, když žákům základních škol nabízí hodiny jógy. Soudce vrchního soudu v San Diegu John S. Meyer řekl v odůvodnění pondělního rozsudku, že jóga je sice náboženská praktika - ale ne v té podobě, v jaké ji vyučuje školní obvod. Agentura The Associated Press uvedla: „Meyer řekl, že školní obvod odstraní z těchto kurzů veškeré původní kulturní odkazy včetně sanskritu. Poznamenal, že poloha lotosového květu byla přejmenována na „turecký sed“. Soudce řekl, že odpůrci kurzů jógy se spoléhají na informace získané z internetu a jiných nespolehlivých zdrojů.“ Rodiče se přesto budou odvolávat.

Podle Res Claritatis

PAPEŽ FRANTIŠEK PROTI SKARTAČNÍ KULTUŘE

Na palubě letadla směřujícího na 28. světové dny mládeže v Rio de Janeiro se hlava římskokatolické církve vyjádřila k problematice nejen mladé, ale i starší generace: „Mladí lidé patří do konkrétní rodiny, vlasti, kultury a víry. Nesmíme jim vzít tuto jejich příslušnost, a zejména je nesmíme oddělovat od zbytku společnosti...“ Ale také druhý životní extrém – staří lidé – jsou národní budoucností, podotkl papež. „Stáří nám přece předává moudrost a životní hodnoty – lásku k vlasti, lásku k rodině, postoje, které velmi potřebujeme...“ Minulý týden jsem přečetl statistiky o nezaměstnanosti mladých lidí. Existuje riziko, že nastoupí generace bez pracovního uplatnění. Přitom však právě práce dodává člověku důstojnost – vydělat si na chléb... Mladí lidé v tomto okamžiku zažívají krizi. Přivykli jsme skartační kultuře a příliš snadno jsme se naučili vyřazovat staré lidi. Nyní však došlo i na odpis mladých! Musíme skoncovat s těmito vyřazovacími návyky a nastolit místo nich kulturu začlenění a setkávání. Musíme vyvinout úsilí, aby se každý zapojil do společnosti,“ řekl papež František.

Podle jag, www.radiovaticana.cz

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V RIU ZAHÁJENY

Večerní mši svatou na pláži Copacabana začaly v noci na středu 24. července „28. světové dny mládeže v Rio de Janeiro“. Bohoslužby s arcibiskupem Ria Mons. Orani João Tempestem se zúčastnili i čeští mladí poutníci, kardinál Dominik Duka a českobudějovický světící biskup Mons. Pavel Posád. Toto začínající světové setkání mládeže je součástí první zahraniční cesty papeže Františka a druhá akce tohoto druhu v Latinské Americe (po 26 letech). V části své promluvy se arcibiskup Arcidiecéze San Sebastian Rio de Janeiro mj. věnoval i v oblasti Jižní Ameriky velmi živému tématu: křesťanské sociální dimenzi evangelia. Její naplňování má být úkolem mladých na celém světě.

Podle ČBK

Ústřední rada Církve československé husitské vyhláší výběrové řízení

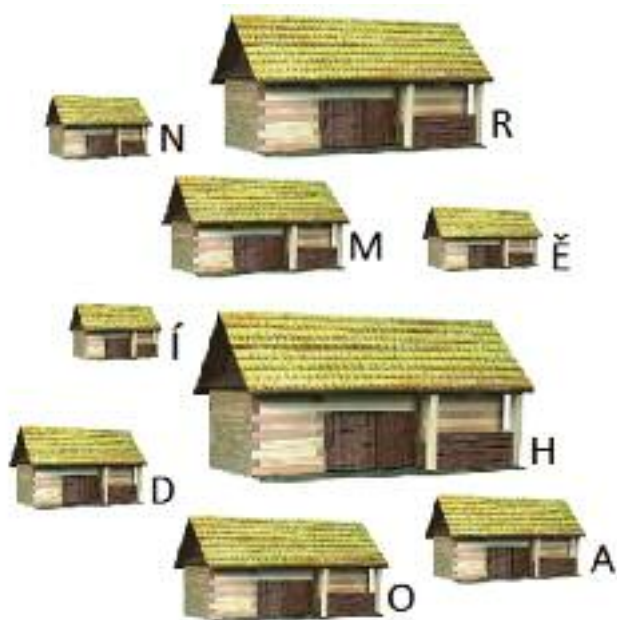
na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.

Základní předpoklady:

- minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
  - znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
  - duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi
- Přihlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR ČČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na emailovou adresu ustrednirada@ccsh.cz nejpozději do 30. září 2013

PRO DĚTI A MLÁDEŽ
BOHÁČ A STODOLY

Pokud správně v obrázku seřadíte stodoly od největší k nejmenší, získáte správné pořadí písmenek do tajenky.

(Řešení z minulého čísla: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tluče a bude vám otevřeno.)

Jana Krajčřířiková

